

Un roman de mare clasa, scris de un autor desavarsit, laureat al Premiului Nobel pentru Literatura, "Ma Numesc Rosu" redefineste notiunea de captivant. In el se impleteste filosofia cu trairea umana. Artă și crimă, frumusețea și grotescul, sărăcia și bogăția, sunt atât de migalôs prezentate încât, mai mult decât alte cărți, are capacitatea de a transpune total cititorul în universul lecturii. Poate atât de migalôs încât personajele și evenimentele se învârt în jurul miniaturalistilor din Istanbul, la sfârșit de epocă otomană, expuse atât de evocativ încât se poate simți mirosul de cafea proaspătă sau de vopsea din școlile de artă.

Orhan Pamuk nu a descris maiestruos doar cadrele, ci și sentimentele umane și, mai mult decât atât, le-a oferit personajelor ocazia de a-și expune punctul de vedere asupra situației, naratiunea fiind făcută, pe capitole alocate, de fiecare dintre personaje și perspectivele lor. Naratiune care apare chiar și din prisma unui câine, a unui cal sau a unui copac, totul pentru a umple orice urmă de lipsă în portretul unui Istanbul al secolului XVI.

Povestea se referă la un grup de tineri miniaturaliști, cu micile lor framantări și la uciderea misterioasă a unuia dintre ei, Elegand Effendi, personaj care, deși mort, își are în continuare partea sa de naratiune. Deși la început are un ritm lent și un cerc restrâns de situații, după o anumită cantitate de fapte și informații acumulate se relevă portretul de ansamblu al întregului Istanbul la granița culturală dintre Orient și Occident, cu tipare de personalitate specifice, obiceiuri, întâlnirea cu noul, de genul încântarea sau reticenta față de "nou-aparutele" și "ale diavolului" cafenele.

Dragostea și elementele sale romantice într-o lume musulmană nu lipsesc din acest roman, precum nici misterul care planează nu numai asupra crimei, ci se găsește într-o mai mare sau mai mică măsură în aproape fiecare abordare a povestirii. Este o triadă magnifică – dragoste, mister și artă.

Intr-adevăr, cea din urmă este elementul cheie al acestei cărți. Pe baza ei se fac dezbateri, de la cele mai simple la cele profund filosofice, se discută mult despre ce înseamnă adevărata artă și tot ea se îmbină și cu restul elementelor romanului, cum ar fi teama miniaturaliștilor de a orbi în timp sau ierarhizarea din cadrul acestor bresle. Articol integral în [Recenzii Carti](#).